

O Ježíškovi

David Laňka

ilustrace

Markéta Vydrová

O JEŽÍŠKOVI

David Laňka

Ilustrovala Markéta Vydrová

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována a ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © David Laňka, 2018

Illustrations and cover © Markéta Vydrová, 2018

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2018

© No Limits Art, 2018

ISBN 978-80-7553-578-8 (Juhaňák, Stanislav – TRITON)

ISBN 978-80-87973-37-0 (No Limits Art)

Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

No Limits Art, s. r. o.,

Na Pankráci 332/14, Nusle, 140 00 Praha 4

www.nolimitsart.cz

Nový domov

Ještě kousek. Ještě malý kousek, a bude tam. Malý tmavovlasý chlapec utíkal do kopce a vrchol už měl skoro na dosah. Docházel mu dech, ale nechyběla mu vůle. Ještě pár metrů. Ještě pár kroků. Už. Doběhl až nahoru, předklonil se, opřel se rukama o kolena a hluboce vydechoval. Zatím se díval do země. Na zelenou trávu pod nohama. Na pampelišky, které tu trávu rozjasňovaly jako hvězdy nebe. Chlapec sbíral odvahu podívat se do dále. Užel s rodiči už příliš dlouhou cestu a nezbývalo jim moc sil. S každým kopcem doufal, že právě za ním najdou svůj nový domov, ale pokaždé se před nimi objevila buď nehostinná krajina, nebo odmítavé pohledy lidí, kteří mezi sebe nechtěli přijmout hosty ze země, o které dosud ani neslyšeli, ačkoliv byla kolébkou života i víry.

„Za tímhle kopcem to bude jiné, uvidíš,“ slíbil před chvílí chlapec své mamince a rozběhl se vzhůru. A teď stál na vrcholu, sotva popadal dech, a to nejen kvůli tomu běhu, ale také kvůli očekávání, které napínalo jeho dětskou duši. Nadechl se, zavřel oči, zvedl hlavu a oči zase otevřel. Mállem mu to vyrazilo dech. Pod ním se rozprostíralo úrodné údolí, kterým protékala řeka, jednu její stranu zdobily roubené domky a tu druhou pole pšenice. Až sem nahoru bylo slyšet, jak si vítr pohrává s jejich klasy a ty mu šumí díky, že je tak jemně čechrá.

A kousek od lesa a docela malý kousek od vesnice stála malá chaloupka. Byla prázdná. Jako kdyby čekala na ně.

„Maminko, tatínku, pojďte sem, honem!“ volal chlapec na rodiče, kteří se na sebe podívali, usmáli se a společně s volkem a oslíkem, na kterých měli naloženo těch pár věcí, přidali do kroku.

Když konečně stáli vedle synka a dívali se dolů na tu malou vesničku, cítili to samé co on. Ano, tady by mohl být jejich nový domov.

„Ale jo, ta chalupa může být vaše,“ usmál se na ně od ucha k uchu statkář, kterého se zeptali, zda je ten do-

mek volný. „Rád vám ji prodám, a nebojte, dám vám ji levně, je totiž moje, víte? Jako všechno v týhle vsi,“ poplácával si veliké břicho a promnul si svůj obří mroží knír. „Tak pojďte, podíváme se dovnitř,“ mávl rukou a vydali se k chaloupce. Šli po kamenité cestě jeden za druhým, statkář šel jako první, ale co chvíli se otáčel a vyptával se.

„A odkud jste přišli? Z daleka?“ Ale rodičům chlapce se nechtělo příliš odpovídat. Ne snad, že by něco skrývali, ale byli až příliš z daleka a věděli, že lidé si s věcmi, lidmi a místy, které neznají, nevědí příliš rady, a někdy se jich dokonce bojí.

„Jen pár dnů cesty,“ odpověděl otec, a když zachytil tázavý pohled chlapce, mírným zavrtěním hlavy mu naznačil, aby nic neříkal. A to on chtěl. Chtěl říct, že ta cesta trvala bezmála rok. Že je z jejich domu vyhnali královi muži. Že se k jeho mamince nechovali hezky, ale tatínek se jim postavil. Že si stihli vzít jen pár věcí, které měli, volka, oslíka, a od té doby jsou na cestách, aby našli místo, kde o králi Herodovi nikdo nikdy neslyšel, protože jen tam mohou najít klid a nový domov. Takže když se toho pána nezeptají, jestli krále Heroda zná, tak přece nezjistí, jestli tu skutečně mohou žít.

„Už jste někdy slyšel o Herodovi?“ zeptal se jakoby nic chlapec statkáře. Ten se zastavil a upřeně se na něj zadíval, až chlapci zatrnulo. Že by je znal? Že by ani rok cesty nestačil na to, aby se vzdálili moci toho krutovládce?

„Herodes... No jasně, to je ten mlynář ze Mšece!“ rozzářil se statkáři jeho sádelnatý obličej. Chlapci se ulevilo a mrkl na svého tatínka, ze kterého v tu chvíli opadly všechny obavy. Ten chytil pravou rukou svou ženu kolem pasu a políbil ji do vlasů. A ona zase po vlasech pohladila svého synka.

„Tak pojďme, jsem zvědavá, jak ta chaloupka vypadá uvnitř,“ řekla a všichni ji poslechli.

* * *

Když vešli do chalupy, bylo to pro ně, jako kdyby vešli do královského paláce. Na zemi dřevěná podlaha, v rohu stůl se čtyřmi židlemi, hliněná pec, v rohu skříň.

„Má vyvrácené dveře,“ chytil za ně statkář a dveře mu zůstaly v ruce, ale chlapcův otec se pousmál.

„To nevádí, to opravím, jsem truhlář.“ Statkář se posadil ke stolu.

„Tak berete?“ Otec s matkou se na sebe podívali, usmáli se pohledem, a když matka kývla, otec prohlásil:

„Bereme!“

Statkář se oběma rukama poplácal po svém mohutném břiše. „Tak to srovnáme. Bude to rovných pět zlatých!“

Pět zlatých? To bylo skoro všechno, co měli. Když teď veškeré úspory vydají za chalupu, nebudou mít nic pro případ nouze. Ale když viděli, jak jejich syn nadšeně klečí u kamen a snaží se dvěma křemeny vykřesat oheň, jak se po té dlouhé cestě rozhlíží po světlici s tím, že tohle bude jeho nový

domov, rozhodli se na tu nekřesťanskou nabídku kývnout. Otec sáhl do koženého sáčku, který mu visel u pasu, a vysázel statkáři pět zlatých na stůl.

„Není to málo, vím, ale doba je zlá!“ pokrčil statkář rameny, shrábl jednou rukou do druhé peníze, postavil se tak rychle, že porazil židli, na které seděl, a se slovy „Tak ať se vám tu spokojeně žije“ odešel.

...to je ten nejlepší
a nejšikovnější tatínek
na světě...

Zůstali ve světnici sami. Chvíli nevěřicně stáli na místě, pak matka s chlapcem přistoupili k otci a ten je mlčky objmul.

Nemohli uvěřit, že ta chvíle skutečně nastala. Že mají kde bydlet. Že jsou v bezpečí. Že mají tak krásný dům. Jejich starý domov byl také hezký, i když to byla jen chatrč, kde místo podlahy byla udusaná hlína a místo kamen ohniště. Ale tady...

„Bude potřeba opravit tu skříň. A zarovnat podlahu. A opravit okna, fičí skrz ně. A taky nám musím vyrobit postele,“ rozhlédl se znovu kolem sebe otec. Matka mu položila hlavu na rameno a pohládila ho po tváři.

„Ty to zvládneš, Josefe!“ Chlapec se vymaňil z objetí a vyskočil otci do náruče.

„To je jasný, že to zvládne, maminko, protože náš tatínek, to je ten nejlepší a nejšikovnější tatínek na světě!“

A protože to byl také nejpracovitější tatínek na světě, hned se pustil do práce. V chlívku ustájil volka a oslíka, v kůlně se porozhlédl po dřevu, vybalil si své truhlářské náčiní a začal s dveřmi od skříně.

Maminka zatím začala uklízet světnici. Když v předsíni jejich nového domova objevila starou truhlu, našla v ní šaty. Mužské, ženské i dětské, podobné těm, které viděli na lidech ve zdejších kraji. Zaradovala se. Když budou s Josefem a Ježíškem nosit oblečení, jaké se tu nosí, sousedé je rychleji přijmou mezi sebe. A tak se do nich oblékli a Ježíšek se rozhodl, že půjde k řece ulovit nějakou rybu k večeři.

* * *

Řeka nebyla daleko. Hned za políčkem, které patřilo k chalupě. Ale nebyl k ní dobrý přístup. Bahnitý břeh byl strmý a chlapec se nemohl dostat k vodě. Šel tedy proti proudu, aby našel místo, kde půjde do řeky vstoupit. Konečně se takové místo objevilo. Chlapec si vykasal nohavice, vešel do řeky, udělal několik kroků a zastavil se. Stál nehnutě, aby si ryby zvykly na to, že tu je, přestaly se bát a vypluly zpod břehu. Ale místo toho najednou uviděl, jak se k němu po hladině něco blíží. Proud řeky to nesl na svých vlnách, a když už to měl chlapec na dosah, sáhl po tom. Byl to pstruh. Kapitální. Pstruh, o jakém všichni rybáři sní. Mrtvý pstruh. Chlapec ho chytil a držel v náruči. Nemohl si nevšimnout, jak má pstruh za hlavou ránu, jako by ho někdo praštil holí. Takovou holí, o kterou se opíral... Chlapec se rozhlédl po okolí a zpoza záhybu řeky se k němu hnal statkář. Máchal ve vzduchu holí a křičel:

„To je můj pstruh, kluku, můj! Upadl mi do řeky. Koukej mi ho dát, nebo...“

Chlapec pocítil lítost. Nad mrtvou rybou. Ale také nad tím, že zemřela rukou někoho takového, jako je statkář. Lidé nemají brát život jiným tvorům pro svou nenasytnost. Měli by tak činit jen tehdy, kdy nemají jinou možnost pro přežití. A to nebyl statkářův případ. Ne, tu rybu mu nedá! Musí ji nějak zachránit. Ale jak, když je mrtvá?! Kdyby jí tak uměl vrátit život!

„Tak dáš mi tu rybu, nebo ne?“ zakřičel na něj znovu statkář, který už stál kousek od něj na břehu a natahoval se po něm. Ale dříve než chlapec stihl odpovědět, ucítil v rukách, jak se ryba pohnula. Nejprve jen tak nenápadně pohnula hlavou a mrknula okem a pak sebou v jeho náruči mrskla, skočila do řeky a byla pryč...

„Co to...? Vždyť jsem ji...“ Zabil, chtěl statkář říct, což skutečně udělal, a tak teď nemohl uvěřit, že by ten nový kluk dokázal oživit mrtvou rybu. A nemohl tomu uvěřit ani chlapec. Nevěřicně se díval za pstruhem, a když zmizel v dálce, obrátil se na souseda.

„Já... já... já nechtěl!“ sklopil hlavu a statkář po něm neurvale sáhl svou holí, přitáhl si ho a podíval se mu do očí:

„Tys ji očaroval?“ Chlapec zavrtěl hlavou.

„Ne, já ji jen držel,“ sklopil chlapec zrak.

„A odkud jsi říkal, že jste?“ křikl na něj statkář.

„Z Jeruzaléma!“ podíval se mu chlapec do očí. Přímo a dlouze, což nečestní lidé nikdy dlouho nevydrží. Nevydržel to ani statkář. Pustil chlapce, který zavrával a posadil se do řeky. Byl rázem mokrý od hlavy až k patě. Chtěl se zvednout, ale statkář ho srazil holí a zlostně sykl:

„Budu si na tebe dávat pozor. Budu tě sledovat. A jestli ještě jednou uvidím, že uděláš něco podobného, potáhnete, odkud jste přišli. Jasný?!“

Chlapec přikývl. To nechtěl. Něco takového se nesmí stát. Stejně jako teď statkář, tak i král Herodes neměl pochopení pro věci, které se mu stávaly, aniž by to chtěl. Dokázal přejít po hladině. Dokázal dotykem ruky vyléčit nemocné. A dneska poprvé se mu stalo, že v jeho rukách ožil mrtvý tvor. Byl z toho zaskočený. Tohle by se přece nemělo stávat. Když si jednou Pán něco vezme, on mu to nemůže brát! Co když tím narušuje Boží vůli? Co když ho za to stihne trest?

Sotva statkář zmizel z dohledu, vyskočil z řeky a utíkal domů, aby to všechno řekl rodičům. Ti ho pozorně poslouchali, matka ho držela za obě ruce, aby ho uklidnila.

„A viděl tě u toho někdo?“ zeptal se otec a chlapec přikývl, že statkář.

„To je zlé,“ podrbal se otec ve vlasech. „Vím, synku, že to je těžké, ale snaž se prosím své schopnosti příliš neukazovat. Lidé nemají pochopení pro to, čím jsi byl obdarován. A víš, jak to dopadlo doma.“ Odmlčel se a matka chlapce objala. Políbila ho na čelo.

„Dostalo se mu darů, kterými pomáhá potřebným, Josefe. A lidé by za to měli být rádi, ne mu proto ubližovat. Musí se naučit přijmout ho, jaký je. A pochopit, že na odlišnosti druhých není nic špatného, že se díky ní mohou dozvědět něco sami o sobě.“

„Já vím, Marie, ale lidé se o sobě nechtějí nic dozvědět, protože se bojí, co by mohli zjistit. Já prostě už nechci znovu utíkat. Ty snad ano?“ poklekl otec k synkovi a ten zavrtěl hlavou.

„Já si na to dám pozor, tatínku,“ slíbil.

* * *

Ráno chlapce probudilo ťukání na okno. Vstal, podíval se a uviděl, jak za jejich plotem stojí dva kluci podobného věku jako on. Sotva ho zahlédli, mávli na něj rukou, aby šel k nim. Podíval se po rodičích, kteří ještě spali ve druhém koutě světnice, a pomalu se vyplížil ven.

„Ty jsi ten novejš?“

„Ty jsi z toho Jero... Jere...?“

„Jeruzaléma!“ řekl chlapec.

„No, z toho! Říkal táta, že umíš oživit mrtvé ryby. Je to pravda?“

„Protože jestli jo, tak nám to musíš hned ukázat!“

Kluci se zubili od ucha k uchu a netrpělivě za plotem podupávali. Byli úplně jiní než jejich otec. Působili mile, zvědavě a na hony z nich bylo cítit,

že by nikomu nic špatného neudělali. Chlapec měl nutkání jim říct, že to, co slyšeli od svého otce statkáře, je pravda, ale včas se zarazil. Nesmí to říct. Zklamal by tím své rodiče.

„Nic takového přece žádný dítě neumí,“ zakroutil chlapec hlavou a oba kluci posmutněli.

„Já ti říkal, že to je nesmysl.“

„No jo, tak jsi měl pravdu, no...“, řekl druhý a pak se chlapci představil. „Já jsem Petr. A to je brácha, Ondřej. A jak se jmenuješ ty?“

„Ježíš,“ odpověděl chlapec.

„To je divný jméno, není? Tipoval jsem tě na Františka. Nebo na Šimona,“ mudroval Petr a Ondřej nevěřícně zakroutil hlavou:

„Já ti to říkal, že to nebude žádnéj Šimon!“

Chlapec se usmál: „Šimon je hezké jméno.“

„To jo,“ přikývl Petr. „Kdybych se nejmenoval Petr, chtěl bych se jmenovat Šimon. Ale jsem holt Petr. A tobě nevadí, že se jmenuješ Ježíš?“

Zavrtěl hlavou: „U nás to není neobvyklé jméno. A rodiče mi říkají Ježíšku, a to je hezký.“

„Ježíšku, jo?“ odfrkl si Ondřej. „Já bych teda nechtěl, aby mi rodiče říkali Ondřejku. Nejsem žádný malej kluk.“

Nejspíš by si tam o jménech ještě chvíli povídali, ale vstoupil do toho Petr.

„Chceš něco vidět? Něco fakt dobrýho a zajímavýho?“

Ježíšek přikývl, protože opravdu chtěl, a když se Petr s Ondřejem rozběhli a mávli na něj, aby běžel za nimi, na nic nečekal a běžel. Napadlo ho, jestli by to neměl říct mamince a tatínkovi, ale zvědavost v něm zvítězila. Utíkali přes pole a podél řeky a všem na tvářích hrál úsměv. A pak se najednou Petr s Ondřejem zastavili před velkým srázem. Pod ním tekla řeka mírným proudem a vytvářela jakousi tůň plnou leknínů a žab.

„Co na to říkáš?“ hodil Petr hlavou ke srázu. „Skočíme?“

Ježíšek opatrně přišel ke kraji srázu a podíval se dolů: „Není to trochu vysoko?“

„Je,“ usmál se Petr. „Ale je to zábava,“ řekl, pak couvl několik kroků, rozběhl se a skočil. Ježíšek přiskočil ke kraji srázu, aby se podíval, jestli se Petrovi něco nestalo, a co uviděl, ho rozesmálo. Petr totiž neskočil dolů do řeky, ale na bahnitý kopeček a teď po tom blátě jel jako po skluzavce dolů do řeky. Rozrážel bahno, které kolem něj stříkalo, jeho čisté oblečení se měnilo k nepoznání a pak najednou žbluňk, zmizel pod hladinou řeky, a když se vynořil, smál se nahlas.

„To byla paráda. No nebyla to jízda? Pojdte taky!“ Nemusel jim dvakrát říkat. Ondřej naskočil na bahnitou skluzavku okamžitě a Ježíšek za ním. Po té roční úmorné cestě si najednou užíval čistou radost z jízdy, ze zábavy, z toho, že je dítě. Vybíral zatačky, jednou se dokonce přetočil a jel po bříše, takže měl bahno za chvíli v očích, ale jemu to nevadilo, a když zajel pod hladinu tůně, rozpažil a roznožil, aby ho voda nevynesla nahoru tak brzy. Pozoroval, jak voda z jeho prostého oblečení smývá černé bláto, a pak při-
pažil a snožil, takže vyletěl nad hladinu jako raketa.

„No není to paráda?“ smál se na něj Petr a Ježíšek se doslova řehnil:

„Je to paráda! Je to paráda všech parád.“

„Tak jdeme oschnout, jinak schytáme parádu doma!“ zahartusil Ondřej, a tak všichni vylezli z vody a lehli si na břeh do trávy a nastavili se slunečním paprskům.

Ale Ježíšek tam nedokázal jen tak ležet. Byl rád, že si našel kamarády, nebo že si spíš oni našli jeho. A protože měl najednou hroznou chuť se jim odměnit za tu radost, která ho zaplavila, vyskočil, šel k řece a začal z bahna uplácávat malé ptáčky, takové poloviční vrabčáky. A že mu to šlo, tak jich dělal víc a víc, až jich měl skoro celé hejno, a ve chvíli, kdy klukům řekl „A teď se dívejte!“, se za jeho zády ozvalo:

„Na co se mají dívat?“

Ježíšek se otočil a za ním stál statkář. Stál tam, kde ještě před chvílí bylo hejno vrabčáků a kde teď z většiny z nich byly jen hromádky bláta, protože je rozdupal. Ježíškovi bylo do breku. Tak tam jen stál a mlčel. Aby nemusel nic říkat. Protože kdyby říkal, statkář by se naštvál. Ale statkář tyhle jemné praktiky lidského dorozumívání neznal.

„Tak bude to?! Na co se mají dívat?!“ zakřičel na Ježíška drze a neomaleně a v Ježíškovi se probudil vzdor.

„Když ty na nás takhle, tak máš, co jsi chtěl!“ řekl si a mávl ve vzduchu rukou. Ne tak jako když odháníte mouchu, ale jako kouzelník nad kouzelnickým cylindrem. Docela malinkou chvilku se nic nedělo. Statkář už měl nakročeno k Ježíškovi, aby mu vyčinił, že ke starším lidem má mít úctu a odpovídat, když je tázán, ale vtom si všimł, jak se mu něco hýbe pod nohama. Pohlédl dolů a nemohl uvěřit vlastním očím. A stejně tak Petr s Ondřejem.

„To není možný!“ vydechl obdivně Petr.

„Taky není, to se nám určitě jenom zdá,“ zakroutil hlavou Ondřej, zavřel oči, štípl se do ruky a zase oči otevřel. Ale nezdálo se jim to. Ti bahenní vrabčáci, kteří ještě před chvilkou jen stáli a usychali na vzduchu, i ti, které statkář rozdupal, se totiž začali od země vznášet do vzduchu, cvrlikat a poletovat si nad jejich hlavami.

„Co to jsou za čáry?“ vyštěkl statkář a snažil se rukama vrabčáky chytit, ale oni se nedali. Kroužili nad ním a pak najednou Ježíšek pětkrát tleskl, a pět vrabčáků se proměnilo na bahno a spadlo statkářovi rovnou na hlavu. Byl celý zašpiněný, rukama si bahno vytíral z očí a nakvašeně popadl syny za ruce a vlekl je pryč se slovy:

„Tohle si vypiješ! Jdeme, kluci. S tímhle čarodějem vám zakazuju se bavit! A ty, ty... Ty ještě uvidíš!“ A pak už na nic nečekal a doslova utíkal směrem domů, za ním vláli Petr s Ondřejem, které držel za ruce a kteří Ježíškovi mávali na rozloučenou a on jim.

* * *

Co jsou to za čáry?

„Co to máš, Ježíšku?“ povzdychla si maminka, když viděla svého synka, jak stojí na zápraží domu, obě ruce má napřažené a na nich mu sedí bahenní vrabčáci jako na větví, tisknou se k sobě a štěbetají.

„Vrabčáky, maminko. Jsou hezcí, vid?“ zářily Ježíškovi oči, ale ne moc dlouho, protože ve tváři maminky viděl, že udělal něco, co neměl.

„Víš, co se s nimi stane, vid?“ pohladila ho maminka po vlasech.

„Budou lítat a dovádět a...“, drmolil Ježíšek, ale maminka ho přerušila.

„A co až začne pršet?“

Ježíšek posmutněl.

„To se asi rozmočí.“ Ale pak ho něco napadlo. „Tak si je necháme doma v kleci, a to se nerozmočí!“

„A myslíš, že se jim v té kleci bude líbit?“

„To asi ne.“

Maminka se posadila na zápraží a vzala si Ježíška na klín.

„Ježíšku, ty jsi dostal veliký dar. Umíš uzdravovat a probouzet k životu, ale nemůžeš tyhle dary používat, jak se ti zachce. Dal jsi těm ptáčkům život, ale tím jsi na sebe vzal odpovědnost. Musíš se o ně starat. Tak jako my se s tatínkem staráme o tebe. Dát někomu život, to je ten největší dar, ale taky nejtěžší úkol, víš?“

Ježíšek se zamyslel:

„Takže starat se o mě je pro tebe a pro tatínka těžká věc?“

Maminka se zasmála: „No někdy jo, když pořád někde lítáš a každou chvíli něco vyvedeš. Ale my tě takového máme rádi, ty jeden Ježíšku.“

Ježíšek se začal smát a vtom se mezi dveřmi objevil tatínek:

„Přišel jsem o něco?“ A Ježíšek vyskočil tak rychle, až se vrabčáci lekli a vzlétli na střechu, a Ježíšek skočil tatínkovi kolem krku a dal mu pusku na tvář:

„Já tě mám tak rád. A ty mě máš taky rád, tatínku?“

„Taky, Ježíšku,“ přimáčkl tatínek synka k sobě a pak se mu upřeně podíval do očí. „Ty jsi něco provedl, vid’?“

Ježíšek sklopil zrak, špitl:

„Jenom trošinku,“ a ukázal palcem a ukazovákem, jakou nepatrnou trošičku má na mysli. „Asi jsem naštvál statkáře, protože ho ti vrabčáci to... potento. Ale může si za to sám, protože po nich dupal! A to se přece nesmí, nebo jo?“

Tatínek s maminkou se na sebe podívali. Věděli, že má Ježíšek svým způsobem pravdu. Ale taky věděli, že v životě je to s pravdou všelijaké a ne vždy má navrch. Statkář měl v městečku hlavní slovo, a pokud si ho zneprátelí, budou si zase muset hledat nový domov. Ale učít

synka, aby si zvykal, že pravda a spravedlnost ne vždy vítězí, to také nechtěli.

„Nesmí, Ježíšku,“ přitakala proto maminka. „Ale možná bude lepší, když se budeš statkáři vyhýbat, dobře? Co oči nevidí, hlavu nepálí.“

„Ona ho pálí hlava?“ podivil se Ježíšek a oba rodiče vyprskli smíchy.

„Ty jsi takovej brepta, vid’? Ty musíš ze všeho udělat komedii,“ zasmál se tatínek, pak položil Ježíška na zem a řekl: „Tak pojď, jdeme těm vrabčákům vymyslet nějaký hezký suchý bydlení, ať se nemusí bát o ty svý bahenní životy. A až to uděláme, tak ti něco ukážu!“

„A co, tatínku?“ vyzvídal Ježíšek a užuž se nahrnul do domu, ale tatínek ho chytil za límec a povídá:

„Kdepak. Pěkně počkej! Nejdřív povinnosti...“

„... a pak zábava, já vím,“ dořekl Ježíšek za tatínka a pak s ním šel do jeho truhlářské dílny, aby tam vyrobili hezkou dřevěnou budku pro vrabčáky. Ale když šli kolem okna světnice, Ježíšek to nevydržel a koutkem oka do ní nahlédl a uviděl... Ne, to není možné... To tatínek opravdu vyrobil pro něj? Chytil tatínka pevně za ruku a pohladil ho po jejím hřbetu. Tatínek se na něj podíval. Usmál se na sebe. A v tom úsměvu bylo víc než ve všech slovech světa. Byla v něm láska, jaká může být jen mezi rodiči a jejich dětmi. Upřímná, opravdová, bezbřehá.

